

rustte zwaar op zijnen andere. — 'Treeze zou mij wat zoete melk moeten geven', dacht hij. 't Zal straks te late gaan zijn om nog te komen, de dwaze-konte'. Hij meende dat hij de klink hoorde van de achter-deur. Hij wachtte een tijd met zijne ooren. — 't Zal zij niet geweest zijn', zei hij half-luid, en luisterde nóg een tijd, tot hij er moe van werd in zijne borst. Dan dacht hij: 't Zal niemand zijn geweest'. Toen hoorde hij, onder het raampje, gevoel als van een snoet in hard gras. — 't Zal zij zijn met haar geite', stelde hij zich ditmaal gerust. Maar daar kwam niemand binnen. — 'k Ligge hier toch wel verlaten', dacht hij daarop.

Hij liet zijn hoofd naar den anderen kant rollen, en verlei, pijnlijk, zijne leden. 't Was hem nu weer klaarder, maar 't was toch al heel donker. Zijn bed was klaar-geel in den donker. En hij zag ook zijn klakke die hing aan den stoel. Ja, 't was zijn klakke. Maar het kon hem niet schelen. Zijn hoofd was zoo hol van binnen, en zoo groot. Waar dacht hij ineens aan? Hij wist het niet meer, maar zijne lippen plakten. — 'Wat ligge ik hier toch alleene!' zuchtte hij. Hij was een beetje kwaad, als in-der-tijd op zijne vrouw. — 'Hoe lang is zij nu al dood?' vroeg hij zich af, en hij begon te tellen. Maar het ging niet. 't Is al te donker', suste hij zich-zelf. Hij deed zijne oogen toe, en lag ineens in eene groote, ronde ruimte waar hij niets in zag dan een dubbele gele wemeling.

Hij wilde nu voort-denken. Maar het wilde niet meer meê. — 'Ik zal maar slapen', zei hij in zijn eigen, en hij lei zich goed om te slapen. Hij lag diep en zoel, en voelde niet waar hij in lag. Het donker in zijne oogen werd blauw, en daar rolden gele en groene bollen in. Het werd warm in zijn hoofd. Hij bewoog eens zijn tong tegen zijn tandvleesch, en zij was nu zoo droog niet meer. En zijne dikke knieën waren óók warm, en in zijn buik. — 'Maar ik zal toch niet kunnen slapen', zei hij weer in zijn binnenst, en 't was alsof hij noodig had zich ongelukkig te vinden. — 'Ik ligge hier toch veel te alleene'. En hij dacht daarna: 'En ik ben al zoolang zoo alleene'... Hij had nu geen pijn, en goed warm overal, maar het was nu of hij ging lust krijgen te weenen. Er kwam geen verzet op, maar iets als een koppigheid, dat hij alleen, alléén lag. Vroeger was hij kwaad, als hij van 't werk kwam, en hij zag heel zijnen nest jongens. Nu voelde hij zijne zieke eenzaamheid. Hij dacht er weer ineens aan, dat hij op sterven lag. En het drensde nu in hem. 'Ik zal toch nooit mijnen wél hebben'...

Hij deed een beetje zijne oogen open, maar het was hetzelfde óf hij ze niet opendeed: diezelfde blauwe donkerte, en die fluweelen bollen. Hij deed weer zijne oogen toe, die al moe waren van dat beetje open te zijn. Zijne oogen waren nu ook warm en zelfs zijne borst. Hij voelde zich niet meer liggen. Waar was hij ergens? Daar was weer zijne vrouw. Neen, 't was Bertha, de oudste. Zij hadden eens een klein wit hondje gehad met